



Arrest

nr. 178 352 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DESGAIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M(...)

voornaam: S(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië
In voorkomend geval, ALIAS: (...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980:

□ De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan illegaal verblijf, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 14.06.2011 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden (3 jaar uitstel behoudens de helft), diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, illegaal verblijf, poging tot misdadig, feit(en) waarvoor hij op 17.02.2016 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding

Betrokkene heeft familie op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven.

De bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen deze inmenging. Betrokkene heeft zich immers schuldig gemaakt aan illegaal verblijf, gewone diefstal, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit(en) waarvoor hij op 14.06.2011 door de Correctionele Rechtbank van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden (3 jaar uitstel behoudens de helft), diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, illegaal verblijf, poging tot misdadig, feit(en) waarvoor hij op 17.02.2016 door de Correctionele Rechtbank van Charleroi veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar + onmiddellijke aanhouding .

Gezien het lucratief, repetitief en gewelddadig karakter van deze misdadige activiteiten, bestaat er een ernstig en actueel gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen respect heeft voor de regels en de wetten van het Belgisch volk.

Overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt.

Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene is gekend onder verschillende aliansen ;

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een enig middel het volgende op:

“Pris de la violation des articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, des articles 74/11 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 1er, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation du principe général de motivation matérielle des actes administratifs, de la violation du principe général de bonne administration de sécurité juridique, de légitime confiance, de prévisibilité de la norme, de proportionnalité, de prudence, du devoir de minutie et de précaution et de la violation du principe

général de bonne administration qui impose à l'administration de statuer sur la base de tous les éléments de la cause ;

EN CE QUE,

La partie adverse soutient que « Betrokkene heet familie op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven. » ;

ALORS QUE,

Attendu que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales (CEDH) dispose que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui » ;

Que pour apprécier l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil de céans doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris ;

Que les éléments du dossier administratif établissent à suffisance de la réalité de la vie familiale de la requérante qui, durant son incarcération, a donné naissance à son fils, V(...) M(...), né à (...) le 15/03/2016 ;

Que la partie adverse ne peut ignorer cet état de fait dès lors que l'acte querellé a été notifié à la requérante, postérieurement à la naissance de son enfant, lors de sa sortie de la prison de Bruges ;

Attendu qu'en l'espèce, il est indéniable que la décision attaquée va affecter le droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante dès lors qu'elle impose l'écartement de la cellule familiale, la requérante étant éloignée de son fils pour une période de huit années consécutives ;

Qu'il convient de rappeler la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme : « En ce qui concerne la durée de dix ans à laquelle le Tribunal fédéral a ramené l'interdiction de territoire prononcée contre le requérant, la Cour estime qu'il faut la considérer comme un laps de temps important et disproportionné au regard des infractions commises (...). Partant, l'interdiction de territoire pour dix ans, durée considérable dans la vie d'une personne, ne peut pas passer pour nécessaire dans une société démocratique au sens de l'article 8 § 2 de la Convention » (Cour eur. D.H., arrêt Emre c. Suisse (n°2), 11 octobre 2011 n°5056/10) ;

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'a aucunement tenu compte de l'intérêt supérieur de l'enfant de la requérante qui est de vivre auprès de sa mère et n'a pas mis en balance les intérêts en présence ;

Attendu que toujours selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le lien familial entre des conjoints ainsi qu'entre un parent et son enfant mineur est présumé (voyez en ce sens Cour eur. D.H., 21 juillet 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60) ;

Que la partie adverse devait démontrer à tout le moins qu'elle a ménagé un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au regard des dispositions internationales ;

Qu'également, il ressort de la motivation de l'acte entrepris que la partie adverse n'a nullement eu égard à la vie familiale de la requérante mais s'est limitée à relever qu'un rapatriement de cette dernière n'implique pas une rupture des relations familiales ;

Qu'une telle motivation ne peut être valablement opposée à la requérante dès lors qu'il lui est interdit de regagner la Belgique avant huit années consécutives ;

Qu'en imposant un éloignement de huit années avec sa mère, V(...) M(...) grandira sans aucune vie réelle et affective avec celle-ci ; ce qui constitue bien une rupture des relations familiales et représentent un préjudice grave et difficilement réparable au sens de l'article 8 de la CEDH ;

Que par conséquent, la partie adverse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance, en telle sorte que la violation de l'article 8 de la CEDH est fondée ;

Attendu qu'en tout état de cause, en vertu de ses obligations de motivation formelle, il appartenait également à la partie adverse d'exposer dans sa décision les raisons pour lesquelles elle estimait ne pas avoir à prendre en considération la vie familiale existante entre la requérante et son enfant mineurs d'âge, et ce d'autant plus que cet élément ressort clairement de dossier administratif ;

Que partant, l'acte attaqué n'est pas non plus valablement motivé au regard de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 1er, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Qu'il découle de ce qui précède que le présent moyen, en ce qu'il est pris de la violation des articles 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et des articles 1er, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, est fondé et suffit à justifier l'annulation de la décision attaquée ;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

De vraag die zich stelt is of de motivering van de duur van het inreisverbod afdoende is, in het licht van deze bepaling waaruit een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval moet blijken en in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening is gehouden met de belangen van haar kind, dat is geboren tijdens haar gevangenschap op 15 maart 2016 en waarvan zij gedurende acht jaar zal worden gescheiden.

In casu stelt de Raad in eerste instantie vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een afweging heeft gemaakt en een verantwoording heeft gegeven in het licht van artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder heeft zij gesteld dat *"Betrokkene [...] familie heeft op het Belgisch*

grondgebied”, dat niet wordt betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dat het verplicht verlaten van het grondgebied een inmenging vormt in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven maar dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen. Verzoekers standpunt in het middel, met name dat de verwerende partij zou hebben geoordeeld dat de bestreden beslissing geen breuk in de familiale relaties met zich meebrengt, berust derhalve op een foutieve lezing ervan. De verwerende partij erkent wel degelijk dat er een inmenging is, maar stelt dat deze wordt gerechtvaardigd door het feit dat er een ernstig en actueel gevaar is voor de schending van de openbare orde.

Verzoekster laat deze motivering alvast ongemoeid.

Specifiek wat haar kind betreft geboren op 15 maart 2016, moet verzoekster, opdat zij enig belang zou kunnen hebben bij haar middel, aantonen dat haar familieleven met dat kind zal worden onderbroken of dat door de bestreden beslissing de belangen van het kind in het gedrang komen. Verzoekster gaat er zonder meer van uit dat zij gedurende acht jaar zal gescheiden zijn van haar kind, maar licht op geen enkele wijze toe waarom dat zo zou zijn. Dit klemmt des te meer nu er op geen enkele wijze wordt aangetoond waarom het kindje, dat niet eens een jaar oud is, haar niet zou kunnen vergezellen in haar land van herkomst. Zelfs indien het kindje een vader heeft die in België verblijfsrecht heeft, zoals verzoekster bij de feiten uiteenzetting heeft vermeld, valt niet in te zien waarom deze zich niet mee zou kunnen vestigen in het herkomstland of elders.

Nu verzoekster zich vergenoegt met een aantal gemeenplaatsen en verder geen enkel concreet argument bijbrengt waaruit zou blijken dat de bestreden beslissing een breuk in haar relatie met haar kindje met zich zou brengen of om welke andere reden de belangen van het kindje zouden worden geschonden, toont zij niet aan dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden specifiek had moeten motiveren over het belang van haar kind. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 74/11 van de Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. In de mate waarin verzoekster ook nog andere normen en beginselen geschonden acht, moet worden vastgesteld dat zij hieraan geen andere, van de hiervoor besproken middelonderdelen te onderscheiden invulling geeft maar enkel nastreeft het middel meer indrukwekkend te laten klinken (RvS nr. 227.763 van 19 juni 2014, Ureel). Het middel is in zoverre dan ook onontvankelijk.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS